

Éric ANCEAU este profesor la Universitatea Sorbona, coordonator al axei politice în cadrul Laboratorului de cercetare LabEx EHNE *Redactarea unei noi istorii a Europei* (Écrire une histoire nouvelle de l'Europe), vicepreședinte al CHPP *Comitetul de istorie parlamentară și politică* (Comité d'histoire parlementaire et politique) și director adjunct al *Revistei HES Istorie, Economie și Societate* (Histoire, Économie et Société). A scris, coordonat și cosemnat circa douăzeci de lucrări despre istoria politică, economică și socială a Franței și a Europei în timpul secolului al XIX-lea. Este cunoscut îndeosebi pentru operele sale despre Cea de-a Doua Republică și Cel de-al

Doilea Imperiu. Biografia sa, *Napoleon al III-lea – un Saint-Simon călare* (Napoléon III. Un Saint-Simon à cheval), publicată în 2008 și reeditată în 2012 sub formă de ediție de buzunar, a primit numeroase distincții printre care și premiul **Drouyn de Lhuys** oferit de Institut de France. În prezent se ocupă cu analiza influenței pe care o exercită asupra reprezentanților puterii legislative diverși colaboratori din umbră, pregătește publicarea *Dicționarului personalului de conducere de la 1848* (Dictionnaire du personnel dirigeant de 1848) (Sorbona UP, 3000 de pagini, 115 autori) și a lucrării *Dezbateri din cadrul colochiului internațional din 2017: Actorii europeni ai primaverii popoarelor* (Actes du colloque international de 2017: Les acteurs européens du printemps des peuples 1848) (Sorbonne UP). Urmează să publice *Alegerea prezidențială de la 10 decembrie 1848* (L'élection présidentielle du 10 décembre 1848) (Tallandier). Anul acesta este profesor invitat la Universitatea din București, Universitatea din Hangzhou, China, și Academia Rusă de Științe. Printre cele mai recente lucrări se numără: *Imperiul liberal: t. 1, Geneză, ascensiune, reușite, t. 2, Amenințări, prăbușire, posteritate* (L'Empire libéral, t. 1, Genèse, avènement, réalisations, t. 2, Menaces, chute, postérité, SPM éd., coll. Kronos, 2017, 711 et 714 p.) (**premiul Guizot al Academiei Franceze**)

Alături de Jacques-Olivier Boudon și Olivier Dard (dir.), *Istoria internaționalelor* (Histoire des internationales) (Europe. XIXe-XXe s.), Nouveau Monde éd., 2017, 304 p

Alături de Henri Temple (dir.), *Conceptul de națiune în Europa* (Qu'est-ce qu'une nation en Europe?) postfață de Pierre-André Taguieff, Sorbonne Université Presses, 2018, 332 p. *Au făcut sau au desfăcut Cel de-al Doilea Imperiu* (Ils ont fait ou défait le Second Empire), Tallandier, 2019, 365 p.)

Prezentarea filmului documentar artistic NAPOLEON al III-lea și Tânăra ROMÂNIE

Scenariul și regia Cristian AMZA

Prezintă:

Prof. univ. dr. **Éric ANCEAU**,

istoric,

Universitatea Sorbona, Paris și

Cristian AMZA, regizor

Marți

09.04.2019

h: 18:30

Participă:

Christiane Gertrud COSMATU, Subsecretar de Stat, Departamentul pentru
Relații Interetnice, Guvernul României

Dr. Klaus FABRITIUS, Președintele F.D.G.R., Forumul Regional-Regiunea Extracarpatică

Coordonatorul proiectului: **Aurora FABRITIUS**

Evenimentul se va desfășura în limba română. Intrarea este liberă. Partener la realizarea filmului:

Napoleon al III-lea

„După dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza, Napoleon al III-lea a făcut o declarație aproape senzațională pentru acea vreme referindu-se direct la Principatele Române și anume că interesul Franței este pretutindeni unde trebuie să învingă o cauză justă și civilizatoare.”

(Acad. Dan Berindei)

„Gloria Franței este o parte a gloriei naționale.”

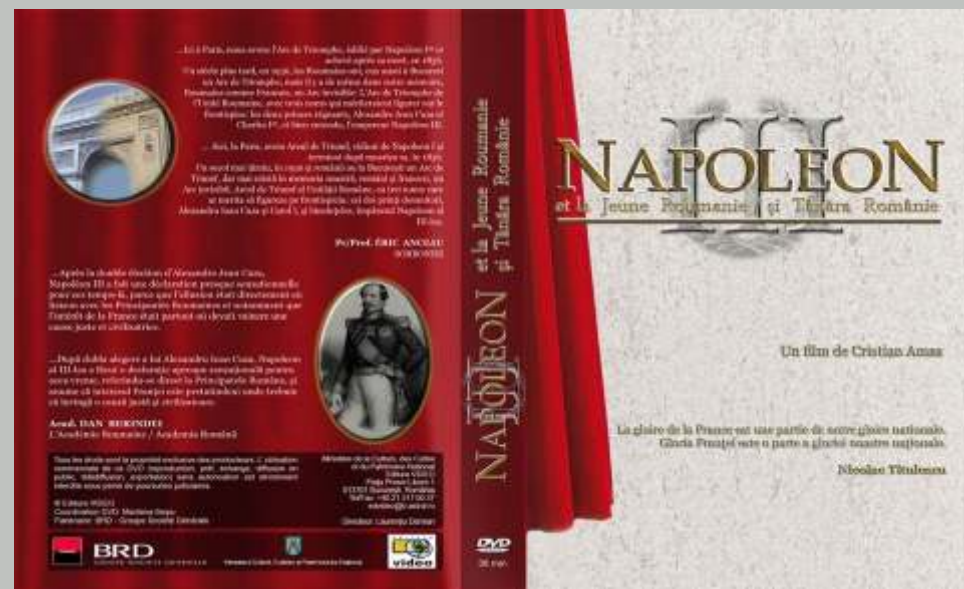
(Nicolae Titulescu)

„Aici, la Paris, avem Arcul de Triumf ridicat de Napoleon I și terminat după moartea sa în 1836. Un secol mai târziu în 1936 și românii au la București un Arc de triumf, dar mai există în memoria noastră români și francezi un arc invizibil, Arcul de Triumf al Unității Naționale cu trei nume care ar merita să figureze pe frontispiciu: cei doi prinți domnitori Alexandru Ioan Cuza și Carol I și bineînțeles Împăratul Napoleon al III-lea.”

(Dr. Éric Anceau)

Alexandru Ioan Cuza

Cristian AMZA

Absolvent al Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L.Caragiale” - secția Imagine film și televiziune (1986); 1992-1997 director de imagine, realizator, regizor - Departamentul - Emisiunilor Informativ TVR; 2004 absolvent UNATC, regie film; 1997- 2007 redactor - Relații Externe și referent Relații Internaționale; din 2009 până în prezent - realizator TVR 2.

Filme și seriale documentare de televiziune: *Biertan- O cetate a creștinismului transilvan* (1992, realizator), *Drumuri transilvane* (1992-2004, realizator), *Sibiul medieval* (1994, regie și imagine), *Sighișoara medievală* (2001, realizator), *Cetăți țărănești transilvane* (2002, realizator), *Brașovul medieval* (2005, realizator), *Napoleon al III-lea și Tânăra Românie* (2010, scenarist și regizor), 2010 - **Premiul APTR**, *Marton Aron, un episcop pe drumul crucii* (2012, scenarist și regizor), **Premiul APTR**, 2013, *O capitală distrusă în timp de pace* (2013, realizator, regizor), **Premiul APTR**, 2014, *Herta Muller și Grupul de acțiune Banat* (2013, scenarist și realizator), *Stefan Hell, un savant de excepție* (2015, realizator), *Deportările etnicilor germani în Uniunea Sovietică* (2016 – 2019) realizator) - serial documentar TVR 2; 2016 - **Premiul UCIN** pentru serialul *Deportații* <http://cristianamza.webnode.ro/>

„Rămâne un personaj absolut fundamental al Istoriei Franței: a fost primul președinte al unei Republici Franceze în perioada 1848-1851 și ultimul suveran-Împăratul francezilor din 1852-1870.

În Franța **Napoleon al III-lea** a rămas cunoscut în istorie ca **Napoleon al III-lea Cel Mic**, deoarece a avut ghinionul să aibă ca adversar un mare scriitor, Victor Hugo care a trăit exilat de-alungul întregii perioade a celui de al doilea Imperiu și a „bombardat” Curtea Imperială cu unele dintre cele mai acide pamflete. Pe scena internațională însă, rămâne **Napoleon al III-lea Cel Mare**, susținătorul unității române, un personaj central al istoriei.

Franța a încurajat unirea dintre cele două Principate, la **24 ianuarie 1859**, prin dubla alegere a lui **Alexandru Ioan Cuza ca prinț al Moldovei mai întâi și apoi ca domnitor al Valahiei**, act ce a marcat momentul realizării unității naționale și statale.

Alexandru Ioan Cuza în 1866, a fost nevoit să abdice, iar în conformitate cu cerințele Divanurilor ad-hoc din 1857 a fost la conducerea Principatelor Unite un prinț străin, Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, devenit apoi Carol I al României, care a menținut relații bune cu Napoleon al III-lea, până la moartea acestuia, în 1873.

Franța a contribuit și la recunoașterea internațională a noului stat format prin unirea celor două principate române Moldova și Valahia, promovând patrimoniul românesc prin prezentarea la **Expoziția Universală din 1867 a machetei Bisericii Curtea de Argeș și a Tezaurului de la Pietroasa.**”

(Éric Anceau)

Împăratul Napoleon al III-lea în 1856, pictură de Charles-Édouard Boutibonne
Image source: Wikipedia / public domain

